

Urunk Mennybemenetele C

*Elküldöm nektek Atyám megígért ajándékát.
Erő tölt el benneteket a magasságból.
(vö. Lk 24,49)*

Olvasmány

Apostolok Cselekedetei 1, 1-11

Első könyvemben, kedves Teofil, elbeszéltem, mi mindent tett és tanított Jézus egészen addig a napig, amelyen megbízást adott a Szentlélek által kiválasztott apostoloknak, és fölvetetett a mennybe. Szenvedése után sokféleképpen bebizonyította, hogy él: negyven napon át ismételt megjelent nekik, és beszélt az Isten országáról.

Amikor egy alkalommal együtt étkezett velük, megparancsolta nekik, hogy ne hagyják el Jeruzsálemet, hanem várjanak az Atya ígéretére, amelyről, mint mondta, tőlem hallottatok: "János csak vízzel keresztelt, de ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni." Az egybegyűltek erre megkérdezték: "Uram, most fogod helyreállítani Izrael országát?" Ő azt felelte: "Nem a ti dolgotok, hogy ismerjétek az időpontokat és az alkalmakat. Ezeket az Atya szabta meg a saját tetszése szerint. De amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig." Miután ezeket elmondta, a szemük láttára fölemelkedett, és egy felhő elfedte úgy, hogy tovább már nem láthatták.

Miközben feszülten figyelték, hogyan emelkedik az égbe, egyszerre két férfi állt meg mellettük fehér ruhába öltözve, és megszólította őket: "Galileai férfiak! Miért álltok itt égre emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki közületek az égbe emelkedett, úgy jön el ismét, ahogyan most szemetek láttára a mennybe ment."

Szentlecke

Efézusiakhoz 1, 17-23

Testvéreim! Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és kinyilatkoztatás lelkét, hogy megismerjétek őt! Gyűjtsön világosságot lelketekben, hogy megértsétek: milyen reményre hívott meg titeket, milyen gazdag az a fenséges örökség, amelyet ő a szenteknek szán, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma mirajtunk, hívőkön. Nagyszerű erejét Krisztusban mutatta meg, amikor a halálból feltámasztotta őt, és a

mennyben jobbjára ültette. Fölé emelte minden fejedelemségnek, hatalomnak, erőnek és uralomnak, s minden néven nevezendő méltóságnak, nemcsak ezen a világon, hanem az eljövendőben is. Mindent lába alá vetett, őt magát pedig az egész Egyház fejévé tette: ez az ő teste, és teljessége annak, aki mindent mindenben betölt.

Evangelium

Lukács 24,46-53

Feltámadása után Jézus utoljára jelent meg az apostoloknak, és így búcsúzott el tőlük: "Meg van írva, hogy a Messiásnak szenvednie kell, és harmadnapon fel kell támadnia a halálból. Az ő nevében Jeruzsálemtől kezdve minden népnek megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni. Ti vagytok ezeknek tanúi. Én meg elküldöm nektek Atyám megígért ajándékát. Maradjatok a városban, míg erő nem tölt el benneteket a magasságból." Ezután kivezette őket Betánia közelébe, és kezét fölemelve megáldotta őket. Áldás közben eltávozott tőlük, és fölemelkedett az égbe. Ők leborulva imádták.

Aztán nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe. Állandóan ott voltak a templomban, dicsérték és magasztalták Istent.

Elmélkedés

Krisztus mennybemenetele – olyan ünnep, amelyet nem lehet elválasztani a húsvéti történésektől. Sokkal inkább egy további részlete annak, ami Húsvét titkát kitölti és feléleszti. Ugyanakkor Húsvét és Pünkösd közötti időbe eső ünnep. A feltámadt Jézus eltűnik övéi szeme elől, hogy ugyanakkor újfajta kapcsolatot építsen ki velük – egy olyan kapcsolatot, amely olyan erős és mélyreható, hogy mindent betölt Jézus jelenléte. Krisztus mennybemenetele a tanítványoknak szóló kihívás, hogy jelenlétének megszokott módjától elbúcsúzva bátorságot merítsenek arra, hogy egy új, nekik szokatlan módra hagyatkozzanak.

Bizonyára úgy tűnik, mintha Jézus elhagyná a tanítványokat, mikor utoljára jelenik meg feltámadása után. De csak látszólag hagyja el őket. Láthatatlan jelenléte olyan mélységet ér el, amilyent földi teste soha sem tett volna lehetővé. A Szentlélek által Jézus immár mindig jelen van ott, ahol felismerhetik, ahogy apostolainak megtanította: az igében, a szentségekben, a felebarátban és nem utolsósorban a küldetésben, amit Ő adott nekik. ("Menjetek el minden néphez...") Mostantól fogva a tanítványoknak nem az égre kell nézni, hanem a földön kell tanúságot tenniük a Feltámadotról és Vele együtt munkálkodniuk Isten országának elterjedéséért.

A mennybemenetel, még ha isteni titok is, egyidejűleg minden emberi elválás mély értelmét is kifejezi. Gondoljunk "A kis herceg" végére: "Én is hazamegyek ma ... S ha majd megvigasztalódtál (mert végül is mindig megvigasztalódik az ember), örülni fogsz neki, hogy megismerkedtél velem. Mindig is a barátom leszel ... És néha kinyitod majd az ablakodat, csak úgy, kedvtelésből ... Olyan lesz, mintha csillagok helyett egy csomó kacagni tudó csengettyűt kaptál volna tőlem ..." (A. de Saint-Exupéry).

Urunk Mennybemenetele C

**Elküldöm nektek Atyám megígért ajándékát.
Erő tölt el benneteket a magasságból.
(vö. Lk 24,49)**

Olvasmány

Apostolok Cselekedetei 1, 1-11

Első könyvemben, kedves Teofil, elbeszéltem, mi mindent tett és tanított Jézus egészen addig a napig, amelyen megbízást adott a Szentlélek által kiválasztott apostoloknak, és fölvetetett a mennybe. Szenvedése után sokféleképpen bebizonyította, hogy él: negyven napon át ismételten megjelent nekik, és beszélt az Isten országáról.

Amikor egy alkalommal együtt étkezett velük, megparancsolta nekik, hogy ne hagyják el Jeruzsálemet, hanem várjanak az Atya ígéreteré, amelyről, mint mondta, tőlem hallottatok: "János csak vízzel keresztelt, de ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni." Az egybegyűltek erre megkérdezték: "Uram, most fogod helyreállítani Izrael országát?" Ő azt felelte: "Nem a ti dolgotok, hogy ismerjétek az időpontokat és az alkalmakat. Ezeket az Atya szabta meg a saját tetszése szerint. De amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig." Miután ezeket elmondta, a szemük láttára fölemelkedett, és egy felhő elfedte úgy, hogy tovább már nem láthatták. Miközben feszülten figyelték, hogyan emelkedik az égbe, egyszerre két férfi állt meg mellettük fehér ruhába öltözve, és megszólította őket: "Galileai férfiak! Miért álltok itt égre emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki közületek az égbe emelkedett, úgy jön el ismét, ahogyan most szemetek láttára a mennybe ment."

Szentlecke

Zsidókhöz 9,24-28; 10,19-23

Krisztus nem kézzel épített szentélybe lépett, amely a valódinak csak előképe, hanem magába a mennybe, hogy most az Isten színe előtt közbenjárjon értünk. Nem azért lépett be, hogy többször áldozza fel magát, mint ahogy a főpap minden évben idegen vérral belép a szentek szentjébe, hiszen akkor a világ kezdete óta már többször kellett volna szenvednie. Így azonban az idők végén egyszer s mindenkorra megjelent, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.

Amint az ember számára el van rendelve, hogy egyszer meghaljon és utána következzen az ítélet, úgy Krisztus is egyszer áldozta fel magát, hogy sokaknak a bűnét elvegye. Másodszor nem a bűn miatt jelenik meg, hanem azok üdvözítéséért, akik rá várnak.

Testvérek, Krisztus véérért megvan tehát a reményünk, hogy beléphetünk a szentélybe. Ezt az élethez vezető új utat a függönyön, vagyis saját testén keresztül nyitotta meg nekünk.

Főpapunk is van, akit Isten az ő népe fölé rendelt. Járuljunk hát hozzá őszinte szívvel, hitből fakadó bizalommal, hiszen szívünk megtisztult a rossz lelkiismerettől, és testünket is tiszta víz mosta le. Tartsunk ki rendíthetetlenül reménységünk megvallásában, mert hűséges az, aki az ígéretet tette.

Evangelium

Lukács 24,46-53

Feltámadása után Jézus utoljára jelent meg az apostoloknak, és így búcsúzott el tőlük: "Meg van írva, hogy a Messiásnak szenvednie kell, és harmadnapon fel kell támadnia a halálból. Az ő nevében Jeruzsálemtől kezdve minden népnek megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni. Ti vagytok ezeknek tanúi. Én meg elküldöm nektek Atyám megígért ajándékát. Maradjatok a városban, míg erő nem tölt el benneteket a magasságból."

Ezután kivezette őket Betánia közelébe, és kezét fölemelve megáldotta őket. Áldás közben eltávozott tőlük, és fölemelkedett az égbe. Ők leborulva imádták. Aztán nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe. Állandóan ott voltak a templomban, dicsérték és magasztalták Istent.

Elmélkedés

Krisztus mennybemenetele – olyan ünnep, amelyet nem lehet elválasztani a húsvéti történésektől. Sokkal inkább egy további részlete annak, ami Húsvét titkát kitölti és feléleszti. Ugyanakkor Húsvét és Pünkösd közötti időbe eső ünnep. A feltámadt Jézus eltűnik övéi szeme elől, hogy ugyanakkor újfajta kapcsolatot építsen ki velük – egy olyan kapcsolatot, amely olyan erős és mélyreható, hogy mindent betölt Jézus jelenléte. Krisztus mennybemenetele a tanítványoknak szóló kihívás, hogy jelenlétének megszokott módjától elbúcsúzva bátorságot merítsenek arra, hogy egy új, nekik szokatlan módra hagyatkozzanak.

Bizonyára úgy tűnik, mintha Jézus elhagyná a tanítványokat, mikor utoljára jelenik meg feltámadása után. De csak látszólag hagyja el őket. Láthatatlan jelenléte olyan mélységet ér el, amilyent földi teste soha sem tett volna lehetővé. A Szentlélek által Jézus immár mindig jelen van ott, ahol felismerhetik, ahogy apostolainak megtanította: az igében, a szentségekben, a felebarátban és nem utolsósorban a küldetésben, amit Ő adott nekik. ("Menjete el minden néphez...") Mostantól fogva a tanítványoknak nem az égre kell nézni, hanem a földön kell tanúságot tenniük a Feltámadotról és Vele együtt munkálkodniuk Isten országának elterjedéséért.

A mennybemenetel, még ha isteni titok is, egyidejűleg minden emberi elválás mély értelmét is kifejezi. Gondoljunk "A kis herceg" végére: "Én is hazamegyek ma ... S ha majd megvigasztalódtál (mert végül is mindig megvigasztalódik az ember), örülni fogsz neki, hogy megismerkedtél velem. Mindig is a barátom leszel ... És néha kinyitod majd az ablakodat, csak úgy, kedvtelésből ... Olyan lesz, mintha csillagok helyett egy csomó kacagni tudó csengettyűt kaptál volna tőlem ..." (A. de Saint-Exupéry).